

ling ogsaa saa vidt muligt indenfor fremmede Erhvervsomraader, hvor det konkurrence-mæssigt eller i anden Henseende er af Interesse. Man har ytret Tvivl om det hensigtsmæssige i at lovfæste dette og har fremført — det udtalte saavel den socialdemokratiske ærede Ordfører, Hr. Lundberg, som det konservative Folkepartis ærede Ordfører, Hr. Bouet —, at denne Viden var af tvivlsom Værdi til Bedømmelse af en eventuel foreliggende Situation, saafremt man ikke med det samme søgte at sætte sig ind i Livsvilkaarene indenfor det fremmede Erhvervs Omraade, søgte at klare for sig Prisforhold og andet, som knytter sig dertil. Jeg kan i og for sig meget godt forstaa dette Ræsonnement, men i Virkeligheden fremsætter begge de ærede Ordførere denne Tanke udfra en Opfattelse, som til syvende og sidst ikke har sin Rod i Erhvervslivets Forhold, men i de Forhold, som knytter sig til de specielle Faktorer indenfor Erhvervslivet, som de to ærede Ordførere tilhører: Arbejderne og Funktionærerne, thi om end det til syvende og sidst maa erkendes, at de Livsvilkaar, som et Samfund frembyder prismæssigt og i anden Henseende, øver sin Indflydelse paa Lønvilkaarene, saa maa man paa den anden Side forstaa, at man ikke til enhver Tid kan lade Livsvilkaarene være bestemmende for Lønvilkaarene. Det er til syvende og sidst det omvendte, der finder Sted, hvad man i trange Tider kan blive tvunget til at erkende Nødvendigheden af at tage Hensyn til. Jeg forstod da heller ikke de Herrers Bemærkninger paa dette Punkt saaledes, at de vilde vende sig mod den Opgave, som her er givet Forligsmændene; og der var heller ikke nogen af dem, som udtalte nogen Tvivl om, at saadan Viden er af Værdi for de Mænd, som skal røgte det besværlige Hverv, der paahviler Forligsinstitutionen. Jeg haaber derfor ogsaa under den kommende Forhandling at kunne finde Tilslutning til denne Bestemmelse.

Man har ytret Tvivl om det heldige i at ændre Ordlyden i § 4, 1ste Stykke; men i den hidtidige Affattelse er faktisk Forligsinstitutionens Opgave fastlagt i de faa Ord, at Forligsmanden skal bestræbe sig for at tilvejebringe en fredelig Afslutning paa Striden. Og det ærede Medlem Hr. Bouet føjede for sit Vedkommende til, at efter hans Mening havde det hidtil været saaledes, og burde det ogsaa blive saaledes i Fremtiden, at Forligsinstitutionen under sit Arbejde udelukkende lod sig bestemme af Tilbudet og Kravet og i Parternes Stilling søgte at finde det Punkt et eller andet Sted,

hvor man kunde bringe Parterne til at mødes uden Hensyn til det Forhold, der maatte bestaa mellem Erhvervets Stilling, naar man starter fra en saadan Mødeplads, og den Stilling, som man maatte ønske, det ud fra Rimelighedshensyn, ud fra en Overvejelse af, hvad det kan bære, maatte faa paa Grundlag af en saadan Overenskomst. Jeg deler ikke denne Betragtning. Jeg mener, at fra den Betragtning er Tiden faktisk løbet. Jeg mener, hvad jeg ogsaa har givet Udtryk andetsteds i Forslaget, at Statsmagtens Opgave overfor Konflikter paa Arbejds-markedet er en videregaaende end den, der er angivet gennem en saadan Betragtning. Det er en forældet, en utilstrækkelig Betragtning; og jeg henstiller saa varmt, som jeg kan, at man vil lære af Tidens Vanskeligheder og den Strid, som præger Tiden, ogsaa i Erhvervslivet, og af de beklagelige økonomiske Følger, som en saadan Strid faar for det hele Samfund — at man vil lære deraf, at man bør udstyre Mæglingsinstitutionen med Myndighed til at se sin Opgave udfra et videre, et dyberegaaende Stade end det, som Institutionen hidtil har kunnet anbringes paa.

I øvrigt har Kritikken jo samlet sig om §§ 5 og 8, og det kan heller ikke nægtes, at det er Hovedpunkterne i Lovforslaget: Spørgsmaalet om Repræsentationen under Forhandlingerne for Mæglingsinstitutionen, en Repræsentation forsynet med Mandat, og saa Spørgsmaalet om den Oplysningspligt, som skal være til Stede overfor Institutionen. Mandatkravet har under Forhandlingerne i Kommissionen haft ivrige Tilhængere, men ogsaa Modstandere, og saaledes gik det ogsaa her gennem de Udtalelser, der fremsattes i Gaar, om end jeg syntes at spore — og det glædede mig naturligvis meget — en betydelig Sympati fra alle Sider for Ønsket om at naa bort fra den Urafstemningsordning, vi i de senere Aar har haft. En Undtagelse dannede dog det ærede Medlem Hr. Axel Dam. Han var den, der i sin Kritik overfor § 5 gik videst; han gik endog saa vidt, at han sagde, at Kravet om Mandat var en Krænkelse af det enkelte Menneskes Selvbestemmelsesret. Jeg synes nok, at det var en Kanon, han her rettede mod Spurve, og det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Axel Dam sidder her i Rigsdagen som en levende Protest mod et Ræsonnement af denne Art; thi hvad er vel Rigsdagens Medlemmer, inklusive det ærede Medlem Hr. Axel Dam, andet end Personer, som Vælgerne har forsynet med Mandat til at pleje deres Interesser, til at afgøre de Sager, som i Virkeligheden har Bud til hver enkelt, fordi det